

A dramatic mountain landscape with snow-capped peaks and a valley. The sky is a pale, hazy blue, and the mountains are rugged and steep. The foreground shows a dark, rocky slope. The text is overlaid on the center of the image.

**DE
VALLEI VAN DE
ONSTERFELIJKE
MEESTERS**

AARAVINDHA HIMADRA

AARAVINDHA HIMADRÀ

DE VALLEI
VAN DE
ONSTERFELIJKE
MEESTERS

AnkhHermes

INHOUD

Voorwoord, een brief aan de lezer	9
Inleiding	11
1 Een tweede uitnodiging	17
2 De brief	21
3 JJ	31
4 Een schim	41
5 Voorbij de schim	51
6 De Azara	59
7 Nazaten van de zon	69
8 De oude Siddha	75
9 Een ontzagwekkende taak	81
10 Een boodschapper in het rood	89
11 De lokroep van de fluit	101
12 Kubitha	121
13 Het laatste traject naar de Verborgen Vallei	133
14 De aankomst	145
15 Geheimzinnig blauw	159
16 Nil'Amma Tara's schittering	167
17 Meester Phow Tseng Thak	183
18 Meester Rambala	197
19 Deva'bhag	209
20 Meester Janjuran Guna'sampad Rashanthi	227
21 Een door sterren verlicht verleden	243
22 De weg naar Pitamah's Berg	267
23 Pitamah	277
Over de auteur	287

INLEIDING

*Luister oplettend naar deze zachte fluisteringen –
de fijn uitgesponnen overpeinzingen
die van je ongezongen passies zang beloven te maken.
Spoor die wachtende wijsheid tot leven aan, verborgen
in je nederigste gevoelens.
Want alleen in oprechte nederigheid zul je de recht-
matige omgeving vinden
waarin je bestemming kan ontwaken.*

De lucht was vochtig en zwaar, de zon verzegend heet. Een lappendeken van rookachtige schaduwen en trillende kleurschakeringen vormde een veelkleurige achtergrond voor de horde zwetende winkelbezoekers. Achter een uitstalling van groene linzen, rode pepers en open jute zakken vol rijst, een breed gordijn van roze, saffraankleurige en blauwe sari's, slap hangend in een windstille hitte die de lucht zwaar maakte, loste een stel enorme bussen een energieke groep Japanse toeristen. De hoofduitgang van het plein was nu geblokkeerd.

Ik besloot de opeengepakte toeristenstroom te volgen naar de minder overvolle delen van het plein. Minder dan een straat verderop, achter een lange rij overdekte kramen, beloofde een smalle steeg met daarboven een warboel van haveloze stroomdraden de dichtstbijzijnde vluchtweg. Na de hele morgen te hebben doorgebracht met het doorsnuffelen van een eindeloze hoeveelheid kralenmala's, muziekcassettes en andere toeristensnuisterijen, leek een ontspannen lunch in de schaduw van mijn hotelveranda mij een heerlijk vooruitzicht. Dat wil zeggen, tot mijn aandacht

werd getrokken door een laatste verleiding – een fraai handgemaakt Tibetaans jasje. Een onwaarschijnlijke vondst in een muziekkraam vol trommels en sitars.

Met een masker van onverschilligheid en klaar voor ruilhandel overwoog ik een mogelijke strategie om het jasje te bemachtigen. Maar op het moment dat ik wilde gaan onderhandelen vestigde een vaag gevoel dat ik werd gadeslagen mijn aandacht opnieuw op de menigte. Het duurde niet lang voordat ik hem opmerkte: aan de overkant van het plein stond een grote, slanke man, slechts gehuld in een paarsrode linnen omslagdoek. Hij keek me strak aan. Precies op het moment dat onze blikken elkaar kruisten kwam hij naar me toe.

Hier in Delhi, gekleed in een wit overhemd en jeans van Amerikaanse makelij, stak ik ongetwijfeld af als voor de hand liggend toeristisch doelwit. Ik was deze morgen al een paar keer benaderd en was absoluut niet in de stemming voor de gladde praatjes van de zoveelste oplichter. Ik keek om me heen. De menigte stond dicht op elkaar – een mogelijke schuilplaats voor me om in te verdwijnen.

Maar ik aarzelde. Er was iets intrigerend aan deze man. De manier waarop hij naderde was bijna bovennatuurlijk. Terwijl hij dichterbij kwam, week de opeengepakte menigte zonder het zich bewust te zijn uiteen, het leek wel gechoreografeerd door de onzichtbare handen van een mysterieuze marionettenspeler. Was ik de enige die dit zag?

Een eenvoudige wandelstok zwaaide als een slinger volmaakt in de pas met zijn lange bruine benen. In een oogwenk verkleinde hij de ruimte tussen ons in. Het riep een geërgerd gevoel in me op dat ik met opzet in het nauw werd gedreven. Hij torende hoog boven me uit, zodat zijn hoofd de zon uitwiste. Fijne straaltjes licht verspreidden zich door de veerachtig uitstekende plukjes van zijn spierwitte haar.

Blauwe ogen, dacht ik. Geen geboren Indiër!

We namen elkaar op een nauwelijks merkbare manier op. En toen, alsof hij me een geheim wilde toevertrouwen, leunde hij naar voren, kwam met zijn gezicht iets te dicht bij me, en zei half fluisterend: ‘Als u klaar bent en u bereid bent, ik ben gekomen om u naar huis te brengen!’

‘Ken ik u?’ vroeg ik. ‘Hebben we elkaar eerder ontmoet?’

Een veelzeggende glimlach verscheen op zijn gezicht, maar hij zei niets. Ik reageerde door een stap terug te zetten. Mijn heup kwam met een harde stoot tegen de rand van de kraam. Ik stelde me voor langs hem heen te glippen, maar de aard van de situatie hield me tegen. Er was iets merkwaardig verleidelijks aan deze man: zijn zelfverzekerdheid, zijn vastberadenheid, en een zweem van iets mysterieus dat glinsterde in zijn ogen. Ik kon me niet herinneren hem ooit eerder ontmoet te hebben, maar hij voelde merkwaardig vertrouwd. Vervolgens gebeurde er echt iets vreemds: de lucht om ons heen veranderde, werd vaag elektrisch.

De aantrekkingskracht werd sterker. Dit was niet zomaar een toevallige ontmoeting. Hij kende me beslist! Maar hoe? En waarom kon ik me hem niet herinneren?

Er zijn momenten in het leven waarop de hand van het lot uit het niets verschijnt. Ik heb geleerd van die momenten te genieten – van hun plotselinge en onvoorziene verschijning – te ongrijpbaar of te snel voor me om ze eenvoudigweg te negeren of er uit gewoonte op te reageren. Meestal ontdekte ik daarin dan een hemelse geest aan het werk. Ik had het sterke vermoeden dat dit een van die momenten zou kunnen zijn.

Al snel voelde ik me verstrikt in het verwarrende gevoel dat de tijd op een of andere manier sterk vertraagde. De ruimte tussen mijn gedachten was groter dan gewoonlijk. Ik was nu te gefascineerd om me te verzetten. Ik verkoos los te laten, wat onmiddellijk een bijna paranormaal gevoel van vurig verlangen, zowel pijnlijk als raadselachtig hoopvol, oproep. Het leek op het gevoel dat ik ooit als kind had toen ik na een lange reis weer thuiskwam.

Het gezicht van de vreemdeling begon te veranderen, werd onthutsend surreëel – als een droom. *Dit gebeurt te snel*, dacht ik. Zo snel dat ik bijna uit balans raakte. Door het staren in zijn zwarte pupillen werd het nog surreëler, het riep de eigenaardige gewaarwording op dat ik in een andere sfeer terecht kwam.

In een oogwenk viel de omgeving om ons heen compleet stil, alsof iemand zojuist een schakelaar van de wereld had omgezet. En daarna gebeurde er iets anders: ik kon hem op een nieuwe manier zien, heel

anders dan daarvoor het geval was. Zijn gezicht weerspiegelde een goedheid van buitengewone diepte, een goedheid zo zuiver dat ik me niet kon voorstellen ooit aan hem getwijfeld te hebben!

Mijn gedachten verflauwden, het gebruikelijke mentale gekakel was in totale stilte veranderd. Vreemd genoeg verzwolg de stilte die overbleef alle gevoel van gescheiden zijn dat ons eerder had afgebakend als twee. Ik voelde me vreemd onbeschut, en toch voelde ik me op een of andere manier veilig. Ik was precies waar ik moest zijn.

Het was nu duidelijk; zijn aanbod bevatte geen trucs of raadsels. Zijn uitnodiging was niet gewoon een verzoek, het was een vingerwijzing: een influistering bedoeld om iets in me op te roepen, iets wat ik vergeten moest zijn. Een nagalm van iets wat hij eerder had gezegd bleef maar opkomen in mijn hoofd: *als u klaar bent ... als u klaar bent ... als u klaar bent ...* Er klonk pure oprechtheid in door. En van mijn kant was er een ontegenzeggelijk gevoel dat mijn antwoord op een of andere manier mijn leven zou veranderen.

Hij had verbazingwekkend stralende ogen. Dit was geen normale man; dit was een persoon van buitengewone spirituele ontwikkeling. Het was nu allemaal zo duidelijk. Hij was een ware meester, een mysticus!

Een gevoel van iets suggestiefs en onverklaarbaars overspoelde me – een vleugje licht dat me riep, me vroeg mijn ogen te sluiten en te luis-teren. Op het moment dat ik dat deed ging er een venster open. Een vloeiend mozaïek van beelden verscheen – losse fragmenten van een vage en verre herinnering. Niet uit mijn kinderjaren of een ander moment uit mijn leven, maar iets nog ouders, uit een vroegere tijd. Ik begon me delen van een sinds lang vergeten tijdperk te herinneren, momenten van een ander leven dat mijn normale begrip te boven ging. Wat het meest naar voren kwam was een groeiend besef dat ik destijds, zo enorm lang geleden, een belofte had gedaan – een nog na te komen belofte. Ik was er niet helemaal zeker van wat die belofte was, maar ik wist dat het de voornaamste reden moest zijn waarom deze meester was gekomen: mij er opnieuw bewust van te maken! Alleen had nu de betovering rond deze

belofte ertoe geleid dat al het andere dat belangrijk had geleden in mijn leven, erbij verbleekte.

De hunkering die ik had gevoeld en de roep van die onvervulde belofte waren precies dezelfde. Slechts één ander verlangen bleef over – het verlangen om met hem mee te gaan naar het huis waarheen hij me beloofde te zullen leiden. Ik wilde alles loslaten, alles laten vallen wat ik in mijn leven had gedaan. Ik wilde zo geweldig graag meegaan, maar ik wist dat ik het niet kon. Nog niet! Ik was nauwelijks volwassen, en ik had nog niet bereikt wat ik had beloofd te bereiken.

Nieuwe gedachten kwamen plotseling tot leven, wild rondtollend, de stilte vullend met een groeiend gevoel van stressvolle zielsangst, maar tegelijkertijd was ik diep dankbaar voor wat ik zojuist had ontdekt.

De wereld om me heen leek nu verder weg, als een vluchtige droom. In een moment van duizeligheid verloor ik bijna mijn evenwicht. Ik pakte de rand van de kraam vast, richtte me op mijn ademhaling en gebruikte die om mijn geest te kalmeren. Dit alles was, uit het niets, zo ongelooflijk snel gebeurd.

‘Ooit ...’ fluisterde ik. Ik zei het nog eens hardop. ‘Ooit.’

Ik voelde dat hij mijn antwoord al wist; hij wist het voordat hij het had gevraagd. Hij wist dat ik het mezelf moest horen zeggen, mijn overtuiging moest voelen – deze belofte weer tot leven moest voelen komen. Met moeite gaf ik mijn definitieve antwoord: ‘Nee, ik ben niet klaar. Nog niet!’

Hij ging rechtop staan, nam zijn stok met zijn vrije hand over en legde zijn rechterhand geruststellend op mijn schouder. In zijn ogen bloeide een bovenaardse uitdrukking van mededogen, het raakte mijn hart op een manier die alleen als tijdloos te beschrijven is.

‘Dank u,’ zei ik zacht. ‘Ik zal dit niet vergeten.’

Hij knikte. ‘Goed dan. We zullen wachten.’

Het was voorbij. Zonder nog een woord te zeggen, draaide hij zich om en liep net zo op zijn gemak weg als hij gekomen was. Het geraas van de markt kwam terug als een donderslag. Ik keek hem na terwijl hij in de menigte verdween. Deze zachtmoedige meester had me een glimp laten zien van iets veel betekenisvollers dan ik mijn leven had voorgesteld. Hij

had mijn wereld opengebroken en ik stond nu in de hartslag van het leven zelf, bereid om gehoor te geven aan elke eis die aan mij gesteld zou worden.

Ik beloofde mezelf deze ontmoeting geheim te houden. Ik zou haar met niemand delen. Althans nog niet.

EEN TWEEDE UITNODIGING

*Ik zag het onmogelijke –
de spookachtige verschijning van een man met lang haar,
in het wit gekleed,
gewichtloos, met gekruiste benen zwevend
in de lucht recht voor me.*

De zuidwestenwind was eindelijk gekomen om het leven te verwarmen en de San Juan Eilanden groen te kleuren. De winter was voorbij. De grauwe vertoning van slapende struiken en takken was in zang uitgebarsten, en het platteland was vol van wolken witte en cranberry-roze bloesems – een beeldschone omgeving voor mijn schuilplaats in het bos. Op een rustig, bemost heuveltje zette ik mijn tent op onder een dak van hoge Douglas sparren en noeste aardbeibomen. Ik had mijn schuilplaats uitgerust met een bedje, een kleine tafel voor kaarsen en wat wierook, en een zachte paarsrode leunstoel.

De ochtend was jong, de lucht zoet en fris. Het rook naar vruchtbare aarde, besprenkeld met een fijn aroma van de nabije zee. Bij het aanblijven van de dag had ik me laten wegglijden in het bevredigende gevoel van meditatieve stilte. Tijd had plaatsgemaakt voor het tijdloze. Toen gebeurde er iets merkwaardigs. Het begon als weinig meer dan een trillende glinstering, een zachte fonkeling die opkwam en vervaagde achter mijn oogleden. Ik nam me voor er geen aandacht aan te schenken, toen ik een eigenaardig zacht geknispertje in de lucht hoorde. Ik opende

moeizaam mijn ogen. Een heerlijk gevoel welde in me op. Ik zag het onmogelijke – de spookachtige verschijning van een man met lang haar, in het wit gekleed, gewichtloos, met gekruiste benen zwevend in de lucht recht voor me.

Sinds mijn kinderjaren had ik hen wel duizend keer gevoeld – een groep buitengewone meesters, ergens ver weg. Na de uitnodiging op de markt in Delhi was hun invloed steeds duidelijker geworden. De laatste tijd ging er nauwelijks een dag voorbij dat ik hen niet om me heen voelde. Maar sinds die dag op de markt had ik niet één van hen met ogen open gezien.

Zonder woorden, met onmiskenbare en weloverwogen gedachtenoverdracht, zei de meester: ‘Wij verzoeken je nu naar onze vallei in de Himalaya te komen!’

In een oogwenk verdampte zijn geestverschijning, in zijn plaats bleef slechts een diffuse straal zonlicht achter die door het raampje van mijn tent naar binnen viel. Na meer dan vijftientig jaar was mijn uitnodiging gekomen, even abrupt en onverwacht als de eerste.

Maar anders dan die eerste uitnodiging, bevatte deze enkele onverwachte uitdagingen. Er werd niet verteld hoe ik er moest komen! Ik had er vaak aan gedacht om erheen te reizen, maar had geen benul hoe ik zonder gids of instructies hun precieze verblijfplaats moest vinden. Ik wist alleen dat ze verborgen leefden, ergens diep in de Himalaya.

Deze meesters zijn een vrijwel vergeten legende, en zelden heeft iemand hen gevonden. Ik hoopte dat er op een of andere manier meer informatie zou volgen, maar ik vermoedde dat ik zou moeten vertrouwen op mijn eigen methoden – methoden waar ik nog onzeker over was.

Iedereen op deze wereld is gezegend met een of andere gave en doel. Wanneer iemands gave en doel elkaar vinden, lijkt het alsof alles dat zo moet zijn in het leven, bij elkaar samenkomt. Ik ontdekte het aspect van mijn gave al vroeg. Als kind worstelde ik er echter onophoudelijk mee, vooral wanneer die in strijd was met de aangeleerde grenzen die werden gesteld door mijn scholing, vrienden of familie. Het was een worsteling voor me om mijn ongewone waarneming van dingen aan te passen aan mijn conservatief ingestelde omgeving. Uiteindelijk leerde ik mijn gave

dienstbaar te maken aan anderen. Daarna deden mijn zorgen dat deze geen plek in de wereld zou hebben er niet meer toe. Ik had het tweede deel van de formule gevonden: een doel.

Tijdens mijn reis naar de Himalaya ontdekte ik dat mijn specifieke talent werd aangeduid als *saumedhika drishti*, de gave van een ziener. Saumedhika verwijst naar een gevoeligheid van waarneming die het beste kan worden gebruikt als een soort overstijgend voorspellingsmiddel – heel nuttig om informatie of kennis te verkrijgen die verband houdt met iemands spirituele richting in het leven.

Ik had mijn gave nooit op enige andere manier aangewend maar overwoog nu om haar te gebruiken als kompas, gericht op een verre en nog onbekende locatie. Tot nu toe was ik volkomen tevreden geweest met mijn gave zoals die was. Nu worstelde ik echter voor het eerst in mijn leven met de mogelijkheid dat mijn talenten tekort zouden schieten. Ondanks de verschillende onzekere factoren in het verschiep voelde ik me ervan overtuigd – zelfs met alle mogelijke uitdagingen – dat de komende reis een essentieel en noodzakelijk deel was van mijn levensbestemming. Ik was vastbesloten. Ik zou hoe dan ook een manier vinden om de uitnodiging van deze mysterieuze meesters te accepteren. En ik zou dit pad volgen, ongeacht de onzekerheden.